

Họ và tên: Lớp: 4A ...

I. Đọc thầm văn bản sau:**NGƯỜI NÔNG DÂN NGHÈO VUI TÍNH**

Ngày xưa ngày xưa ở ngôi làng nọ có một anh nông dân nghèo khổ, cha mẹ mất sớm. Mọi người trong làng ai cũng đều có trong nhà một cái máy kéo. Nhưng riêng anh thì chỉ có con ngựa già là của cải đáng giá nhất. Nó là phương tiện hằng ngày giúp anh cày cấy cánh đồng của mình.

Vào một buổi trưa nọ, trong lúc đang làm việc trên cánh đồng, con ngựa già nhà anh đột nhiên lăn đùng ra chết. Người dân trong làng thấy vậy xót xa: “Ôi, thật là một điều khủng khiếp. Tội nghiệp anh chàng này.”

Nhưng anh nông dân lại tỏ ra không một chút lo lắng, anh thản nhiên vui vẻ đáp lại lời mọi người: “Cứ đợi xem.” Sau đó vì thương anh mồ côi, vất vả lại là một con người bản lĩnh, chăm chỉ, cả làng chung tiền mua tặng anh ta một con ngựa mới coi như là một món quà chia sẻ rủi ro.

Phản ứng của mọi người sau đó là: “Anh may mắn nhé, giờ có ngựa để kiếm tiền rồi.” Nhưng bất ngờ anh nông dân nghèo chỉ nói:

- Cứ phải đợi ạ.

Hai hôm sau, anh không cần thận để con ngựa mới mua phóng qua hàng rào và chạy mất. Mọi người trong làng lắc đầu: “Đúng là một anh chàng đen đui.” Anh nông dân mỉm cười và nói: “Phải đợi mới biết.”

Sau một vài ngày dạo chơi, cuối cùng con ngựa bất ngờ tìm được đường về nhà. Mọi người một lần nữa lại mừng cho anh: “Anh chàng may mắn quá.” Nhưng anh nông dân vẫn dùng đúng điệu cười thản nhiên đó: “Cứ đợi xem.” Cả làng lấy làm ngạc nhiên vì thái độ của anh ta.

Không lâu sau, anh nông dân trẻ trong một cú ngã ngựa đã bị gãy chân. Người trong làng xôn xao: “Anh nông dân này đúng là quá xui xẻo.” Anh nông dân một lần nữa vẫn thản nhiên: “Biết đâu được.”

Hai ngày sau, vua có lệnh chiêu mộ hết thanh niên trai tráng trong làng đi đầu quân đánh giặc ngoại xâm. Quân lính đến trông anh nông dân với chiếc chân què nên bỏ qua. Được dịp mọi người lại xì xạo: “Số anh ta hên thật.” Anh nông dân cũng chỉ cười: “Cứ đợi xem sao đã.”

Trong cuộc sống, không có gì là chắc chắn. Nhiều khi chúng ta cứ tưởng đó là tai họa nhưng thực chất lại là may mắn. Khi chúng ta vui vẻ lạc quan và sẵn sàng khám phá điều mới lạ, tất cả những tình huống khó khăn mà chúng ta gặp trong cuộc sống sẽ biến thành những món quà mà từ đó chúng ta có thể rút ra được những bài học quý giá.

Sưu tầm

II. Dựa vào nội dung bài, khoanh tròn chữ cái trước câu trả lời đúng hoặc làm theo yêu cầu:

Câu 1. Cửa cải quý giá nhất của anh nông dân là gì?

- a. Chiếc máy cày. b. Chiếc công nông. c. Con ngựa già.

Câu 2. Những chuyện gì đã xảy ra với anh nông dân?

- a. Con ngựa thứ nhất của anh lăn đùng ra chết, con ngựa thứ hai vượt rào bỏ đi rồi tự tìm đường về nhà.
b. Anh nông dân bị ngã gãy chân và không bị bắt đi chiêu mộ đánh quân xâm lược.
c. Cả hai ý trên.

Câu 3. Qua các sự việc, người dân trong làng thường nói gì với anh?

- a. Anh là người may mắn.
b. Anh là người đen đủi, xui xẻo.
c. Cả hai ý trên.

Câu 4. Thái độ của anh nông dân như thế nào trước lời nói của mọi người?

- a. thân nhiên, vui vẻ. b. khó chịu. c. nổi giận.

Câu 5. Câu chuyện muốn nói với chúng ta điều gì?

- a. Luôn luôn đối diện và mạnh mẽ vượt qua mọi thử thách.
b. Những điều tưởng là tai họa mà thực ra là may mắn, hãy vui vẻ lạc quan và sẵn sàng khám phá điều mới lạ, vượt qua tất cả khó khăn đó.
c. Cần phải luôn vui vẻ, lạc quan.

Câu 6. Dấu gạch ngang trong bài có tác dụng gì?

Câu 7. Dòng nào dưới đây toàn là từ láy?

- a. xót xa, rui ro, cày cấy, xôn xao, sẵn sàng.
b. xót xa, rui ro, may mắn, xì xào.
c. khùng khiếp, cày cấy, sẵn sàng, rui ro.

Câu 8. Đặt một câu kể Ai thế nào? để nói về anh nông dân trong câu chuyện trên và xác định chủ ngữ, vị ngữ của câu đó.

Câu 9. Xác định từ loại cho các từ được gạch chân dưới đây:

Sắc đẹp dường như bao giờ cũng đi liền với sự mong manh, hoa lục bình cũng vậy.

Cánh hoa mỏng manh như lụa, hề chạm vào là có thể bị đập nát ngay. Tuổi đời của hoa rất ngắn, từ lúc nở bung cho đến khi những cánh hoa rũ xuống vền vện chỉ trong một ngày.

Câu 10. Xác định chủ ngữ, vị ngữ của câu sau:

Những vòm lộc non đang đung đưa kia vẫn ru tôi nhẹ nhàng trở lại quê nhà thoáng chốc.